

[Ole Bjørn Kraft.]

optages som et led i vort store demokratiske forbund, som det alt er medlem af Europa-rådet, vil forstå de forpligtelser, det medfører overfor vort nationale mindretal. Vi nærer ønsket om et godt naboforhold til Tyskland, og det må være i Tysklands interesse ikke at opretholde en tilstand, der afføder bitterhed, og som vil være en hindring for den fulde tilslutning i det danske folk til samarbejde. Ved en note den 8. september 1950 gjorde den daværende regering Hedtoft overfor de tre stormagter Amerika, England og Frankrig rede for vore ønsker for, hvad det er, vi frygter af udviklingen, og hvordan vi håber fremtiden kunne komme til at forme sig.

Det vil efter det konservative folkepartis opfattelse være en fejl, hvis vi ikke benytter mødet den 22. oktober til en udtalelse herom på grundlag af, hvad vi tidligere har sagt, hvilket jo hviler på en vedtagelse af alle demokratiske partier her i salen. Vi må understrege, at vi ser en europæisk interesse i en fredelig, demokratisk og gensidigt hensynsfuld udvikling i grænselandet, på en sådan måde at de demokratiske frihedsrettigheder ikke bliver krænket. Vi kan gøre det med god samvittighed, vi forlanger ikke mere af andre, end vi selv er villige til at yde. Vi håber, regeringen vil bidrage til at gøre det klart, at Danmarks tiltrædelse af Tysklands nye status foregår i forventning om, at der også i Sydslesvig må tilvejebringes en ny status.

Jeg er i dag blevet gjort opmærksom på en artikel i det franske blad „Le Monde“. Ifølge denne artikel skulle der efter Atlantmødet nedsættes en ekspertkomité til nærmere at udforme den foreløbige fredsoordning med hensyn til Tyskland. Jeg ved ikke, om denne meddelelse er rigtig, men hvis den er rigtig, tror jeg, det vil vinde almindelig tilslutning, hvis Danmark under den ene eller den anden form søger at få lejlighed til overfor denne ekspertkomité at rede-gøre for vore særlige synspunkter.

Det er for Danmark en stor beslutning, tinget i dag tager ved at give tilslutning til regeringens forslag, således som den højtærede udenrigsminister har formuleret det. Mit parti kan tiltræde, at regeringen i Paris handler i overensstemmelse med udenrigsministerens forslag. Vi gør det i

forventning om, at denne sags behandling og hele udviklingen må have gjort det klart for den høje regering, hvor nøje sammenhæng der er mellem udenrigspolitikken og forsvarspolitikken, og hvor nødvendigt det er at holde disse ting sammen, også ved behandlingen i tinget.

Når Bruxellesaftalerne bliver endeligt ratificeret i landene, vil det være en beslutning af verdenshistorisk betydning. Et stort skridt vil da være taget frem imod skabelsen af et Vesteuropa, der aldrig mere vil sønderrives i indbyrdes blodige fejder, således som det i fortiden har været tilfældet, og hvorved vi har udmattet os selv. De europæiske borgerkriges tid vil være forbi, Frankrig og Tyskland vil blive forsonet. I stedet for den tidligere tilstand vil der rundt Atlanterhavet kunne vokse et fællesskab op af folk, der bygger deres samfund på det samme idégrundlag, og som tror, at deres samfundsform, deres frihedsideal og deres kultur er værd at forsvare, og at det vil være et tab for menneskeheden, hvis de gik til grunde. Thi det er her, i Vesteuropa og de demokratiske stater hinsides havet, at frihedstræet har slået rod.

I dette samarbejde har Norden sin plads. Vort nordiske samarbejde har værdi i sig selv, men det kan ikke være sig selv nok, det må i dag ses som et værdifuldt led i et større hele. Vi har skæbne sammen med Vesteuropa.

Jørgen Jørgensen (Løjre): Det vil formentlig ikke overraske udenrigsministeren, at jeg ikke som de tidligere ordførere kan tiltræde alle de synspunkter, ministeren har fremført i sin indledning til denne debat. Jeg har på adskillige punkter indvendinger at gøre, men der er nogle områder, hvor jeg kan give tilslutning, og disse områder vil jeg nævne først.

Jeg kan tilslutte mig udenrigsministerens udtalelser vedrørende de nationale mindretals stilling med henblik på det danske mindretals stilling i Sydslesvig, og jeg finder det nødvendigt, at Danmark nu, da Tyskland får sin suverænitet tilbage, gør sig til talsmand for, at der bliver tilsikret de nationale mindretal indenfor det tyske rige de mindretalsrettigheder, som efterhånden er internationalt anerkendt, og hvorved